

Suze ging toen nog school en hoewel ze slechts twee jaar jonger was dan zijn vrouw beschouwde hij haar nog geheel als een kind, een hoogstaand biezonder kind, nog veel te teer voor zoiets ruws als een huwelijk. Haar spoedig gevolgde verloving met Herzberg had hem onaangenaam verrast en hij had het een soort opluchting gevonden toen hij voor zich-zelf de overtuiging kon vaststellen, dat het een door papa van Larn gedwongen verbintenis was.

In Suzes gezelschap kreeg hij vaak het gevoel of hij minder alledaagse dingen moest zeggen om zich niet te schamen. Tegenover haar trachtte hij een oordeel te hebben over een boek of hij vertelde iets wat hij onder de „Wetenschappelijke berichten” had gevonden en dat hij zeide interessant te vinden. Of hij legde haar uit, als zij over de kinderen vroeg, hoe het denken nu zou gaan in zo'n jong hoofdje. Of ze al zouden denken in hun gebroken woordjes of enkel in voorstellingen? Hij vertelde haar hoe dat langs associatiebanen in de hersenen ging, die niet in functie konden treden vóór de grijze stof met witte — merg — omhuld was; gemyeliniseerd noemde hij dat. Suze had plezier dat woord langzaam-precies te zeggen en dan te vragen of het goed was.

Eenmaal op medies terrein draafde hij soms door, onpopulair wordend, zodat Suze hem niet kon volgen. Dan maakte ze plotseeling een eind aan het gesprek, het te dom vindend bij zoveel roze schoonheid te praten over grijze en witte hersenstof.

Eens toen hij maar niet kon ophouden over de localisatie van de nieuwste associaties in de voorhoofdskwab, was zij naar de kinderen gesprongen, had elk bij een hand genomen en gespot: „nu, ik ben de associatiebaan tussen Hermientje en Corieneke, in welke kwab zit ik?”

„In de kwajongens-kwab”, had hij gelachen.

Toen had zij Corientje opgenomen, in zijn armen gelegd en gezegd: „Hoor pappa eens, hij praat wat er achter jullie voorhoofdje ge-

beurt; gauw geef hem een zoen, trek hem aan z'n snor en zeg dat hij onzin praat, Corientje”.

Colebrander vond in haar bijzijn een onuitputtelijk genoeg en hij wentelde zich in de warmte van haar gezelschap als een jonge hond in de zon. Soms, haar vergelijkend met Annie, dacht hij hoeveel anders een huwelijk zou zijn met ene als Suze. Maar met Suzezelve stelde hij zich nooit voor.

Toen Suze die avond, nadat ze de kinderen in slaap had gezongen, haar eenzaam huis opzocht, ging zij naar boven zonder haar lievelingen in de schuur goedennacht te hebben gezegd.

Och — Trui en Kee — het waren toch maar geiten.

* * *

Het feestterrein — een groot weiland, willig door Suzes vader voor de gelegenheid afgestaan — lag een kwartiertje buiten het dorp. Al van verre kwam het gerucht der feestvierders hun tegemoet.

In het midden van het veld was een stel-lage getimmerd voor de muziek: het fanfarecorps van Maelkerke en een „strijkje” uit de stad. Langs één kant waren tenten opgeslagen, waar men vissen en schieten kon; ook koekkramen, het hoofd van Jut, het rad van Avontuur en dergelijke volksamusementen. Overal op het weiland verspreid, meest om de muziektent, stonden lange geïmproviseerde tafels — schragen met planken — en wankele houten banken er langs.

Aan de over 't water reikende wilgetakken hingen lampions evenals aan de versierde slingers, die van boom tot boom waren aangebracht. Ook de muziektent was rondom van de kleurige papieren lampen voorzien, zodat het straks licht genoeg zou zijn om pret te hebben.

Langs de kramen was het een joelend ge-woel. Meiden en jongens, arm-in-arm, roepend en giechelend, stoeiend en gillend, slungelden van tent tot tent.